

Militärläkare bär inte Birkenstock

Akademiskt tillfredsställande, men känslomässigt krävande.

Så beskriver läkaren Gina Dorlac arbetet som medicinskt ansvarig för intensivvårdsavdelningen vid LRMC.

Hon tar emot på kontoret i militär uniform och stövlar. Läkarrocken hänger på en krok på väggen. På en bokhylla står bilder av barnen.

I vården av unga soldater – ofta lemlästade och psykiskt märkta för livet – flyter rollerna nästan ihop. Mamman, medborgaren och militärläkaren.

– Som samhällsmedborgare har jag självklart åsikter om kriget, och nu i valet till kongressen gav jag uttryck för dem. Och som mamma uppmuntrar jag mina barn att väl-

ja en annan karriär än den militära. Men här på kliniken försöker jag låta bli att tänka på det politiska. Det hjälper mig inte. Men för familjerna som kommer för att hälsa på sina söner överlappar sjukvården det politiska – de kan inte separera kriget från skadorna. Då försöker jag bara reagera som en medmänniska. Det är inte min uppgift att rättfärdiga eller förklara, säger Gina Dorlac.

Tårar har hört till vardagen under de dryga två år hon tjänstgjort i Landstuhl tillsammans med sin make, också han läkare.

– Jag tror att många läkare här förtränger känslorna och tänker att dem får man ta hand om senare. Just nu har vi ett viktigt jobb att göra.



Foto: Björn Rameel

»Jag tror att många läkare här förtränger känslorna och tänker att dem får man ta hand om senare«, säger Landstuhl-läkaren Gina Dorlac.

Och hon gillar arbetet, med en normal arbetsvecka på uppemot 70 timmar.

– De flesta väljer medicinen för att hjälpa. Och här kan jag

verkligen göra en insats. Soldaterna är unga och de flesta blir snabbt bättre, vilket är akademiskt tillfredsställande. Det är en ära att få hjälpa till.

Ofta är hjälpen vid LRMC bara ett steg på vägen – många intensivvårdspatienter kräver fortsatt rehabilitering i USA. Andra återvänder direkt till fronten. Till en tillvaro i närast konstant stress, där fiende och vän är svåra att skilja. Till risken att skadas igen – eller att dö.

Enstaka begår också självmord. Många drabbas av psykisk utmattning.

Ändå vill nästan alla soldater som passerar Landstuhl dra på sig stridsutrustningen igen, hävdar Gina Dorlac.

– Deras hängivenhet är imponerande. ■

annons